

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: בוגומולני	שם פרטי: קלבדיה
------------------------	--------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: סופר	בלועזית Sofer	שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: סופר
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: קלבדיה	בלועזית Klavdia	מקום לידה (ישוב, מחוז):
שם פרטי של האב: איסקו	שם פרטי ושם נעורים של האם: דובה	שם פרטי של האב: איסקו
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה:	שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):
מגורים קבוע לפני המלחמה : מורפה	בלועזית Murafa	מגורים קבוע לפני המלחמה : מורפה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): דז'ורין		מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): דז'ורין
האם היית בגטאות? אילו ומתי? Dzhurin - דז'ורין		האם היית בגטאות? אילו ומתי? Dzhurin - דז'ורין
האם היית במחנות? אילו ומתי?		האם היית במחנות? אילו ומתי?
מקום השחרור: דז'ורין	תאריך השחרור: 4.1945	מקום השחרור: דז'ורין
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?	האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?
מקומות/מחנות בדרך לארץ:	שנת עליה: 1993	מקומות/מחנות בדרך לארץ:
שם האנייה (אם עלה בדרך הים):		שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

אבי עבד כנפח במפעל למוכר והיה חבר במפלגה הקומוניסטית. הועברנו לעיירה מורפה שבמחוז ויניצה קצת לפני המלחמה. היתה לי אחות קטנה ממני בארבע שנים.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

כשהחלה המלחמה אבי אמר לנו לנסוע לבית הדודה מצד אמא במרחק של כ- 20 ק"מ מביתנו מכיון ידע שאת חברי המפלגה הורגים ראשונים. הוא אמר שהמעבר יהיה לחודשיים שלושה ושהגרמנים תיכף יסתלקו. עזבנו את ביתנו וכעבור שבוע החלו הפצצות. התחבאנו בבית קברות כי חשבנו שלא יפציצו בית קברות. היינו שתי האחיות ואמא. הגיעו הגרמנים ודבר ראשון בחרו 20 גברים בוגרים אותם לקחו ליער והוציאו להורג ביריות. כעבור כמה זמן עבר השלטון באיזור לידי כוחות רומניים והחלו מסעות חיפוש וצייד אחר קומוניסטים. בעיירה היו הרבה יהודים וכולם סומנו בטלאים צהובים. העיירה חולקה לאזורים מותרים ואסורים ליהודים. במשך כל אותה תקופה אני ואחותי הקטנה לא לא יצאנו כמעט מהבית. לא היה כסף וכולם היו עניים וחסרי כל. בשלב מסוים גורשו לעיירה פליטים יהודיים מרומניה שהיו בעלי מעט יותר אמצעים וחילים ושומרים התחילו לסחוט מהם את מעט הכסף שהיה להם. גרנו 8 נפשות בחדר ובמסדרון גרו 6 מיהודי רומניה המגורשים. כל הזמן היינו בפחד מפני ביקורי השוטרים התכופים. בזמן אחד החיפושים בדירה שוטר גרמני פתח מזוודה של אחד מבני הבית ומצא בתוכה קליע. הוא דרש מיד לדעת של מי הקליע כדי להוציאו להורג, אך השוטר הרומני שאיתו מנע את העונש בכך שאמר שהכדור נפל לו מהכיס בזמן החיפוש. בחיפוש אחר, בן של השכנים שסבל מפיגור שיכלי קפץ על השוטר שניסה לפתוח את המזוודה שלו. השוטר היכה אותו בראש עם כת הרובה והרג אותו במקום. כך עברו החודשים. אמא והדודה היו יוצאות בלילות על מגלשיים להחליף דברים תמורת סחורה נחוצה ואנו הילדות מחכות כל הלילה בבית בפחד שמא לא יחזרו. בשלב מסוים שלחו את אמא ביחד אתנו לעבוד בקולחוז - משק חקלאי שיתופי גדול. העבודה הייתה לאסוף שאריות תבואה שנפלו על הקרקע וחרקים שהזיקו לגידולים. בנוסף אמא הייתה עובדת כעוזרת בגטו בשביל קצת לעזור בפרנסה, עבודתה כללה כביסה, עזרה בבתים, תפירה וכל מה שאפשר. אני הייתי מתלווה אליה. היה לאמא מאוד קשה ולולא אנחנו הילדות כנראה שלא הייתה מחזיקה מעמד. לבית בו גרנו הצטרפה משפחה של קרובת משפחה נוספת שברחה מנימירוב - מקום בו הגרמנים קברו אנשים בעודם בחיים. אך הדודה שבביתה גרנו לא יכלה לקיים משפחה נוספת. הגרמנים עזבו כעבור 4 שנים, אך לא הייתה שימחה בשחרור אלא חשש מהבאות.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

לאחר המלחמה עזבנו את בית הדודה ועברנו בין דירות שכורות כל התקופה שאחרי המלחמה, 6 דירות עד כיתה י'. הייתה תקופת רעב קשה, אך עם הזמן שבו החיים למסלולם. למדתי הנדסת מכונות בעיר אחרת ובה גם התחתנתי והקמתי משפחה. אמי ואחותי עלו לארץ ב- 1975 אך אני נאלצתי לחכות עד 1993 מאחר ולא הצלחתי לגייס את הכספים שהיו דרושים באותה תקופה כדי לצאת מבריה"מ. כשעליתי כבר היה לי נכד בעל משפחה ואיתם עליתי. החיים בבריה"מ היו בלתי נסבלים ואני שמחה שעליתי לארץ.

ראיון: בנימין מיטלמן
באר שבע. ינואר 2010

עריכה: קרן אלמוג